

CSIKOS SARKU REGÉNY
17846

10
9/a

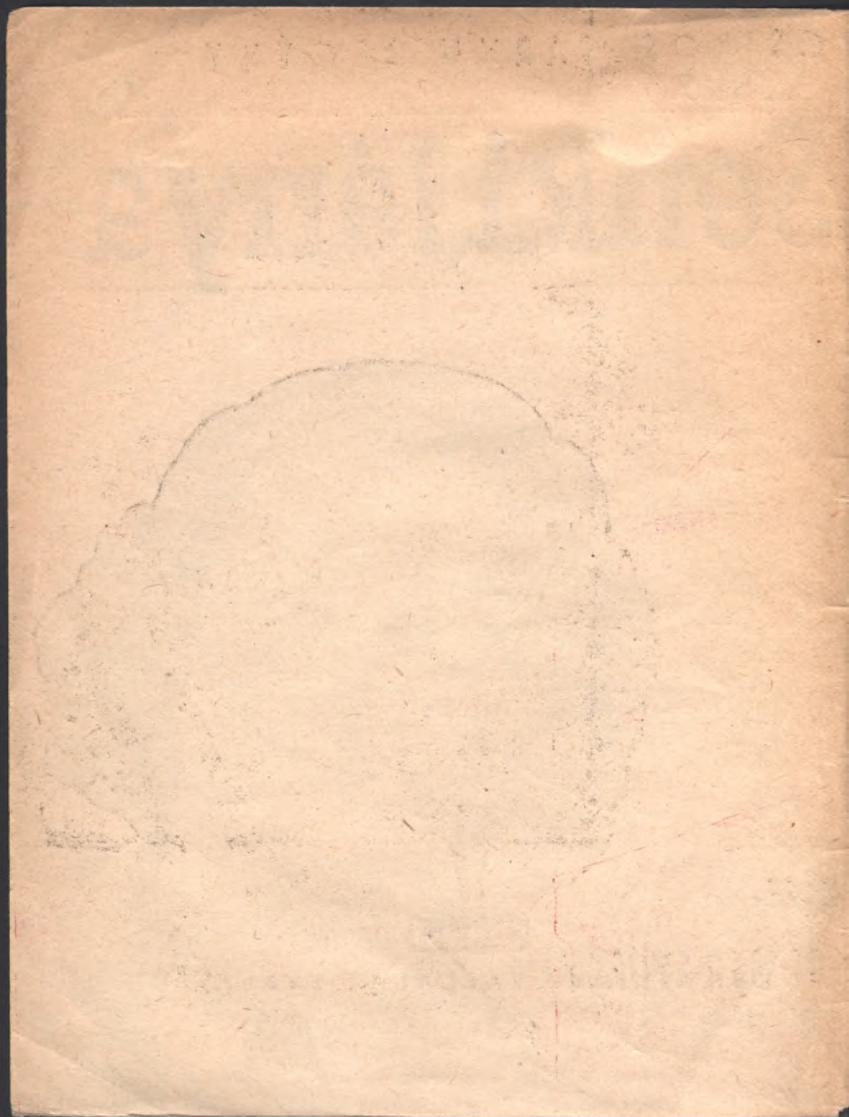
Senki lánya

20
fillér

FORSTER GYÖRGY
regénye

bc

SENKI LÁNYA

REGÉNY

IRTA:
FORSTER GYÖRGY

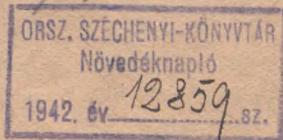

KÖNYVKIADÓ VÁLLALAT, BUDAPEST

bc

A címlap *Fényes Alice* engedélyével készült. — Inkey
(IV., Múzeum-körút 3.) felvétele.

Utánnnyomás, fordítás, átdolgozás, dramatizálás, meg-
filmesítés és minden egyéb szerzői jog az összes nyelv-
vekre fenntartva.

Felelős kiadó: Forster György.

Nyomtatta: Kapucinus nyomda Budapest, II., Fő-u. 32.

A nyomdáért felelős: Nagy Gerváz.

ELSŐ FEJEZET

Éjszaka a Montmartre-on.

Jean Jullain kissé előrehajolt a páholy tenyérnyi asztalánál. Még így, a feslett drapériák kopott és sötét hátterében is jól látszottak széles vállai és merev nyaka, amely bronz Apolló-szoborként emelkedett ki a sötét ing gallérjából. Jean Jullain olajbarna szemeit gyerekes daccal ívelő száját és finom sasorrát mindenki ismerte a Montmartre elnyúló sikátorai között, túl az elsőosztályú mulatók transzparensfényes határain. Magas volt, anélkül, hogy atlétákra emlékeztetett volna. Mozdulataiból határozottság áradt s ajka puhán görbülő szögletében valami szédítően mély, rejtélyesen vonzó romlottság mosolygott. Kora egyáltalán nem látszott. Lehetett harminc éves, vagy ötven, senki sem törődött vele. A nők legkevésbé. Ő „a“ Jean volt, mindenki barátja a Montmartre-on, a sikátorok és a lebujsmulatók Jean Jullain-je.

Pedig ez egyszer határozottan meglátszott rajta, hogy ivott. Annyira, hogy Clocque, a roz-

zant kiszolgáló, másodszor is odahajolt Mimihez, a bárasztal molett és hervadó tündéréhez:

— Hordár legyek a Vásárcsarnokban, ha Jean bele nem esett a nőbe . . .

Mimi szája elhúzódott:

— Ezt a ványadt patkányt nevezed nőnek, Clocque? Hiszen még inni sem tud . . .

— Nana . . . azért, mert az unokád lehetne? És különben is: Jean szemében megbízhatsz. Ő igazán ért a nőkhez. Nézd, hogy puhít . . .

Szemével a páholy felé csippentett, ahol Jullain most egészen a társaságában levő leány mellé húzta a székét. Valóban „puhított.“ — Clocque, ha történetesen hallja a beszélgetést, éppen csak a különös szavakon csodálkozott volna. Annál is inkább, mert a leány arcán nyoma sem látszott a lokálok világában kötelező „kedvességnek.“ Ellenkezőleg: hangja kissé nyersen csengett, amikor megszólalt:

— Rendben van, Jullain, még egy napot várak. De szeretném, ha megértené, hogy nemcsak a pénzem, hanem a türelmem is fogytán van.

A szép Jullain tehetetlen mozdulatot tett:

— Érthetetlenül makacs. Azt hiszi, olyan könnyű eligazodni a párisi éjszakában? Ami pedig a pénzt illeti, megmondtam már, nincs szükségem a pénzére. Csak magán mulik, hogy . . .

— Elég. Ezt a témát talán hagyjuk.

Jean Jullain kurtán felnevetett. Egyetlen

hajtásra kiitta abszintjét, talán a hatodikat másfél óra alatt.

— Hagyjuk . . . — ismételte mogorván s a szemében olyan különös fény villant, hogy a leány önkéntelenül is visszahúzódott tőle. — Napok óta ezt ismétli, Annemarie, vagy ha úgy tetszik, mademoiselle . . . én pedig napok óta ismétlem, hogy csak magáért vállaltam az ügyet.

— Kérem . . .

— Eh . . . beleszerettem magába, ennyi az egész. Nem ritka és nem szokatlan tünet ez erre felé. Legfeljebb az a furcsa, hogy valaki Jean Jullaint így visszautasítja. De persze, csak addig, amíg el nem veszítem a türelmemet . . .

Az utolsó szavaknál szinte felcsattant a hangja. Keze előrelelendült és megragadta a leány csuklóját. Pillanatig úgy látszott, hogy dulakodni kezdenek s Clocque a megszokottság részvételén közönyével már meg is indult feléjük, amikor a leány ügyes mozdulattal végleg kisiklott a tolakodó udvarló kezei közül s egyetlen mozdulattal a táncparkett szélén termett.

— Gondolkozzon holnapig . . . — szólt vissza a páholy felé — Au revoir . . .

Odakint lassan hajnalodott. Ilyenkor már kevés volt a vendég az Elysée mulatóban s aki

akadt is, többnyire már bizonytalanul imbolygott, hála a személyzet szakértő „kezelésének”. A bal kettes páholyban például pillanatnyilag két bretagnei kereskedő duhajkodott egy holt-részeg konzumnővel. A zenekar nagyobb fele azonban mégis a szeparében játszott egy kövér disznókereskedőnek, aki puffadt arccal éppen a harmadik ezrest lobogtatta meg a fizető lepletlenül gúnyos arca előtt.

Az üzlet többi részéről már lefoszlott a megfizetett vidámság álarca. Két pincér a sarkokban a borravalók elosztásán veszekedett. Mellettük az üzletvezető halk hangon magyarázott valamit két színjózan és durcásképi táncosnőnek. A zongorista csak időnként vágott ki egy-egy futamot nyekergő hangszerén, egyébként egészen belefeledkezett a „Telegraph” hajnali kiadásába, amely kottanagyságra hajtva a „Parlez mois d’amour” zongorakivonata fölött sötétlett a kottaállványon.

Közeledett a hajnal: szürke, vigasztalan és hétköznapi hajnal, amilyen csak november végén pirkad a Montmartre felett. Ilyenkor csúnya és csatakos Páris. A Szajna felől már fagyos hideget hajt maga előtt a szél s a Boisban, a platánfák alatt, bokáig ér a zörgő avar.

Annemarie a hangulatvilágítás félhomályában lehúzódtott a táncparkettről és félrevonta Louist, a kopaszodó, asztmás trafikosfiút.

- Egy doboz Abdullaht, Louis . . .
- Kérem, mademoiselle . . . felírom?
- Dehogy. Várjon csak, kifizetem.

Louis arca eleven kérdőjellé változott.

- Akkor hát elmegy innen mademoiselle?

— Miből gondolja? — nézett rá csodálkozva a leány.

Louis a vállát vonogatta.

— Aki marad, az nem fizet, mademoiselle Annemarie. Viszont, aki szökni akar, annak nem tanácsos adósságot hagyni maga után, mert Rentier, az a vén sakál, rögtön a rendőrségre szalad. De különben is — tette hozzá kissé lehallkítva rekedt hangját — ez a hely nem magának való. Magunkfajta ember az első pillantásra látja ezt.

Annemarie a gyufa fellobbanó lángja mellett a trafikusra nézett.

— Nem nekem való? Hát ugyan mi való nekem?

— Hogy mi? Talán a Moulin Rouge, vagy a Capri, ahová a gazdag amerikaiak járnak, de az Elysée? . . . Nem való maga ide, a „mély víz“-be. A nők rendszerint a Rotondeban kezdik s vagy magánlakásban, vagy a nagyüzletek parkettjén folytatják. S azután ahogyan elfásulnak, amint egyre jobban elrútul az arcuk, fokonyként csúsznak hátrább a Montmartre utcáiban.

Eszerint könnyű kiszámítani, hogy az Elysée egyike a legutolsóknak az állomások között.

Louis rágyújtott. Nikotinos fogai között sziszegve fújta ki a füstöt. S amint a félhomályos sarokban most szemben állt Annemariével, volt valami a hangjában, ami csaknem emberré emelte az asztmás, kopasz gnómot.

— Tudja, mi következik az Elysée után? Semmi . . . illetve az utca. Séta a Montmartre kiskocsmái között egyik ajtótól a másikig s néha autókirándulás a rendőrségre. Miért itt kezdi, mademoiselle?

A leány kezei tehetetlenül álltak a levegőben. Hangja nyugodtan csengett, szája reszketése azonban elárulta, hogy idegeit pattanásig feszíti a fülledt környezet.

— Én . . . keresek valakit, Louis . . . — mondta, de rögtön elharapta a szót, mintha megbánta volna közlékenységét.

A trafikos megértően bólogatott.

— Keres valakit? Értem. Beleszeretett valakibe, aki elhagyta. Dehát, higgye el, itt akkor sem érdemes kereskednie. Az egész Montmartre-on, a lokálvilág tagjai között egyetlen férfit sem talál, akit érdemes volna szeretni. Ez a Jean pedig, akivel ült . . . ismeri tulajdonképpen? Vagy ő az, akit keresett? . . .

— Nem . . . azaz, hogy . . . azt mondta, hogy . . .

Hirtelen elhallgatott, mert a hátuk mögött felcsattant az üzletvezető ellenszenves hangja:

— Mademoiselle Annemarie . . .

A leány megfordult.

— Valami baj van?

Rentier megállt. Lustán himbálta pocakos testét a térdein.

— Miért hagyta ott a vendégét záróra előtt?

— Mert berúgott és bizalmaskodni kezdett.

— villant Annemarie szeme.

Rentier arca elszürkült.

— Mi az, hogy berúgott? A vendég sohasem rúg bé addig, amíg pénz van nála. Azonnal menjen vissza az asztalhoz. Jullain a maga kedvéért jár ide s van olyan jó fizető, hogy . . .

— Hagyja abba, monsieur. Megmondtam, hogy nem megyek vissza.

Az üzletvezető szintén arca egy fokkal még fakóbbra változott. Az „Elysée“ történetében még aligha fordult elő, hogy női alkalmazott ilyen modorban mert volna beszélni vele. Egészen a leány arcához hajolt.

— Te megkergült liba . . . mész, vagy vi-
gyegek? Jean, ha belédesik, a legjobb pali . . .
annyi társaságpénzt kaphatsz . . .

— Nem kell. És most hagyjon békében.
Hazamegyek.

Retiküljéből húszfrankos bankjegyet csúsztatott Louis elé.

— Adieu, Louis. Igaza van, nem vagyok idevaló.

Megfordult, hogy a dühtől szikrázó szemü üzletvezetőt kikerülve az öltöző felé szaladjon, amikor hirtelen zűrzavaros szótöredékek és siető lábak dobogása hangzott fel az előcsarnok felől. Azután egy boy bukott be a ruhatárból egyenesen az üzletvezető elé.

— A rendőrség, Monsieur, a rendőrség van itt . . .

MASODIK FEJEZET.

Hajnali razzia.

Mire elhangzott a riadt szó, a rendőrség emberei már keresztülhaladtak a szeparé folyosókon és elállották az udvarra nyíló szuterren-kijáratot is. Vezetőjük úgy sétált végig az asztalok között, mintha keresne valakit. Ismerős, kissé gúnyos fejbiccentéssel köszöntötte a hajlongó Rentiert. Futó pillantása átsiklott Annemarien is, azután hirtelen megállt Jean Jullain asztalánál. Csodálkozó és gyanakvó arccal nézte a férfit, aki kábán, szemmel láthatóan tökrészen trónolt az abszintes poharak között.

A rendőrtiszt visszafordult a válla fölött,

— Rentier . . .

— Itt vagyok, monsieur Taffaire.

— Ismeri Jean Jullaint?

Az üzletvezető szaporán bólogatott.

— Természetesen, monsieur. De mit kezdettem volna vele? Ugyanolyan vendég itt, mint a többi.

A rendőrtiszt szája elhúzódott.

— Hm . . . ugyanolyan? Talán mégsem.

Egyébként szokatlan, sőt gyanús, hogy ennyire részeg. Meg tudná mondani, hogy mennyit ivott? És főként, hogy miért?

— Sokat ivott, monsieur, nagyon sokat. Mindjárt ideküldöm a számlát. S hogy miért? Talán inkább azt méltóztassék megkérdezni, hogy kiért?

— Persze, persze . . . — a rendőrtiszt elmosolyodott — Szóval, megint nő van a dologban. Kár, hogy az ifjú tündér már kereket oldott.

— Dehogy oldott . . . — az üzletvezető maga volt a megtestesült buzgóság, amint gúnyos és kárörvendő szolgálatkészséggel Anne-mariere mutatott — Ime Jean Jullain legújabb esete, monsieur Taffaire.

— Hm . . . új lány?

— Mindössze pár napja van nálunk s azóta jár ide Jullain is.

Paul Taffaire intett az egyik detektívnek.

— Ezt az embert vigyék az autóba. Ön pedig, Rentier, küldje hozzám azt a bizonyos „esetet.“

Elfordult, hogy folytassa a terem átfésülését, Rentier pedig a visszaadott kölcsön önelégült mosolyával indult a leány felé. Annemarie már észrevette, hogy valami rendkívüli történt a bal IV. páholy mellett. Ellenséges, dacos pillantást küldött a rendőrtiszt felé, azután az öltöző irányába indult. Rentier éppen a küszöbnél érte utól.

— Jöjjön csak . . . a barátját elcsípték a körgallérosok és magával is csevegni akarnak egy kicsit.

Annemarie elhalványodott.

— Semmi dolgom a rendőrséggel — mondta — és azt a Jullaint is alig ismerem.

— Ezt majd Taffairenek magyarázza meg. Mondhatom, éppen a legjobb emberbe botlottak bele mind a ketten. Aki Taffairenél ki tud mosakodni, az legalább olyan ártatlan, mint egy husvét-i gödölye.

Annemarie vállat vont. Ha már a kihallgatástól nem tudott megszabadulni, semmi kedvet sem érzett ahhoz, hogy Rentierrel diskuráljon. Áthaladt a parketten az apró iroda felé, amelynek ajtajában éppen akkor tűnt fel Taffaire felügyelő karcsú, vállas alakja.

— Hivatott, monsieur?

A kérdés röviden, kissé ellenségesen csatant. Semmi esetre sem hasonlított ahhoz a hanghoz, amit a zúgműlatók táncosnői váratlan razziaák alkalmával használni szoktak. A rendőrtiszt mindenestre felkapta tőle a fejét és kutatva pillantott a leányra.

— Mademoiselle, azt hallom, hogy ismeretségben van azzal az emberrel, akit a bal IV. páholyban találtunk. Igaz ez?

Annemarie vállat vont.

— Ahogy vesszük. A párisi táncosnők mindegyike ismer hasonlóan néhány száz embert.

— Itt a lokálban ismerkedtek meg?

— Igen . . . — zavarodott meg Annemarie, — azaz nem egészen.

— Most melyik az igaz? Itt, vagy másutt?

— Másutt.

Taffaire szája elhúzódott.

— Szóval a legújabb áldozat a szép Jean hálójában. Mi?

— Nem értem, mit akar mondani, monsieur.

A leány arca tűzpirosra gyúlt. A rendőrtiszt azonban úgy tett, mintha nem venné észre. Hangsúlytalan egykedvűséggel tette fel a következő kérdést.

— Mondja csak, mademoiselle: barátnője, vagy szeretője ön Jean Jullainnek?

— Sem egyik, sem másik.

— Hm . . . mennyi pénzt kapott tőle?

Annemarie elmosolyodott.

— Rentier éppen az előbb veszekedett velem, amiért nem voltam hajlandó elfogadni Jullain pénzét.

A pár szó annyira meggyőző és olyan őszinte volt, hogy Taffaire ismét megütközve nézett fel.

— Tulajdonképpen hogy hívják magát?

— Annemarie Arnoult a nevem.

— Hol lakik?

Annemarie rúzsos szája megkeskenyedett. Hangja szinte kihívóan csattant.

— Miért faggat? Ha valami bünténnyel gyanúsít, mondja meg nyíltan, amit akar.

Taffaire derűlten gyújtott cigarettára. Majdnem esküt mert volna tenni rá, hogy lánynak valóban semmi köze Jullainhez, a rendőr óvatossága azonban mérsékletre intette.

— Magát egyelőre semmivel sem gyanúsíthatom — mondta — a barátja azonban régi ismerősünk.

A leány vállat vont.

— Semmi közöm hozzá. Az eféle faggatáshoz azonban nincs joga. Ha beszélni akar velem, idézzon be.

— Jó, jó . . . a végén még feljelent hivatalt hatalommal való visszaélés címén.

Félreállt a leány útjából és kissé gúnyos udvariassággal mutatott az ajtó felé.

— Menjen haza, Annemarie Arnoult és bocsássa meg, hogy zavarni bátorkodtam. Igaza van. Ha jónak látom, majd úgyis találkozunk.

Megvárta, amíg a leány kilépett az ajtón, de később maga is utánament. Annemarie éppen akkor lépett ki az öltöző ajtaján s Taffaire alig láthatóan megbiccentette fejét az egyik detektív felé.

A rendőrségi autó néhány perc múlva hangos szirénázással elhúzott a távoli Boulevardok irányában, Annemarie pedig fázósan dideregve nekivágott a hajnalodó Montmartre-nak. Szája keserű volt, szemébe könnyeket csalt Taffaire gyanakvó hangjának még mindig kísértő csendje. Szinte maga előtt látta a felügyelő cseppet sem haragos, inkább jóindulatúan kedélyes tekintetét, amely mégis toronymagasságból nézett le rá. És Annemarie arra gondolt, hogy jól és igazságosan történt így a dolog. Hiszen aki ott gyalogolt a hajnalodó utcák szitáló ködtengerében, az az Annemarie Arnoult tulajdonképpen önmagát kereste. A „senki lánya“ volt, a végtelen, felmérhetetlen és ijesztő párisi éjszaka kitesztottja.

HARMADIK FEJEZET

Annemarie elindul.

Megkerülte a St. Augustine pályaudvart, a Champs Elysées közelében azonban olyan dermesztő fáradtság vett erőt rajta, hogy meg kellett állnia. S amint körülnézett, a Rue Marbeuf utcablábját pillantotta meg a feje fölött. — Ugyanazt az utcablát, ahol csaknem húsz évig élt gyanutlan nyugalomban s ahonnan pár hónap előtt viharszerű sodrással röpítették ki az események.

Azok az események, amelyek Mme. Dumain nyugtalanságával kezdődtek. Annemarie akkor még semmit sem sejtett. A megszokottság nyugalmával pergette napjait s legfeljebb időnként juttott eszébe a sorsát, életét és személyét körülvevő süket és átláthatatlan titok. Addig, amíg egy napon Mme. Dumain — természetesen egész váratlanul — be nem kérte a szobájába.

Mme. Dumain szikár volt és szigorú. Csipetűt hordott és földigérő, fodros szoknyát, amelyet a századforduló pedagógusai viseltek. Mme. Dumain ugyanis pontosan a századforduló pedagógiai elvei szerint vezette azt a leánynevelő intézetet is, amelynek Annemarie kétesztendőskora óta növendéke volt: S azon a napon, amikor Mme. Dumain Annemariet az irodába ké-

rette, ennek a húszesztendőös növendék-sorsnak titkáról látszott fellebbenteni a fátyolt. Az igazgatónő zavart és tanácstalan arca legalább is erre vallott, amikor megszólalt.

— Üljön le, gyermekem. Komolyan szeretnék beszélni magával. Komolyan, s ezúttal első ízben nem mint tanárnő a tanítványával, hanem mint nő a nővel.

Annemarie érezte, hogy minden csepp vére az arcába tódul. Leült, mert ez kínálkozott egyetlen orvosságnak az összeroskadás ellen.

— A származásom . . . — dadogta kiszáradó ajakkal.

Mme. Dumain elmosolyodott.

— Nem a származása. Már mondtam, hogy az iratai tökéletesen rendben vannak. Lilleben született 1920-ban; apja két évvel később meghalt, édesanyja magával együtt Párisba költözött. Körülbelül abban az időben került hozzánk. Mi neveltük, tanítottuk, de hozzátartozói közül többé senki sem jelentkezett.

— Mme. Dumain . . . én igazán tudom, hogy mennyi hálával tartozom Önnek mindazért . . .

— Nem erről van szó, gyermekem. Sok nézeteltérésünk különben sem volt egymással a húsz év alatt. De ettől eltekintve a tartásdíját minden hónap elsején pontosan megkaptuk.

— Monsieur Clermont útján.

— Clermont csak megbizottja a Banque de Parisnak. Hogy ki a tulajdonképpeni megbízó, talán csak ott tudnák megmondani. Éppen ebben az ügyben kérettem ide.

— Hallgatom, madame.

— Hígyje meg, nem könnyű erről beszélnem. A neveltetési költsége, havi ezer frank, húsz év óta minden elsején pontosan megérkezett. Ismétlem, hogy az első, ugyancsak a bank útján továbbított utasításon kívül, amelynek értelmében „kellő” neveltetéséről kellett gondoskodnunk, soha senki sem érdeklődött az előmenetele iránt. Ez, szegény kicsikém, a többi adattal együtt ugyebár arra vallana, hogy a szülei már régen meghaltak.

Elhallgatott. Idegességében néhány bonbont tömött a szájába s attól fuldokolni kezdett. Annemarie-vel pedig akkor már forgott a szoba.

— Csak vallana? — kérdezte szintelenül — Mme. Dumain, nagyon kérem, beszéljen.

— Hm, hm . . . nos . . . hm, hm . . . ez előtt félévvel történt valami, ami azt a gyanút keltette bennem, hogy . . . talán még sem úgy áll a dolog, amint hittem. Ez akkor volt, amikor beiratkozott Tamaroffhoz táncnövendéknek. — Emlékszik?

— Hogyne . . . sajnos, csak három hónapig járhattam oda, mert ön letiltott a tánctanulásról. Akkor mentem a Sorbonne-ra.

Mme. Dumain gondosan mérlegelte a szavakat.

— Be kell vallanom, hogy nem magamtól tiltottam el a tánctanulástól. Mert bármennyire konzervatív nézeteket vallok is, a komoly táncművészetet becsülnöm kell. Hanem az történt, hogy Clermont a következő elsején azt az utasítást hozta, hogy igyekezzünk önt komolyabb pályaválasztásra bírni. Ezt az utasítást pedig valakinek adnia kellett. Várjon hát . . . az Istenért, mit csinál? . . .

Annemarie ekkor már az íróasztal mellett állt. Arca lángolt, egész teste remegett a felindulástól.

— Telefonálok Clermontnak . . . — lihegte — neki tudnia kell! . . .

Az igazgatónő legyintett.

— Csak éppen megmondania nem szabad. Bár, ha személyesen próbálkozna . . . Clermont puha ember. De még mindig nem vagyok készen.

Annemarie végigsimított a homlokán. Könyörögve nézett az igazgatónőre.

— Mme. Dumain, az égre kérem, siessen, . . . nem birom, higgye meg, hogy nem birom sokáig.

— Attól tartok, hogy az utolsó hírem éppen nem lesz megnyugtató. Két hónap előtt ugyanis elmaradtak a megszokott küldemények. A bank

ugyan felajánlotta, hogy miután alkalmasint csak késedelemről lehet szó, kiutalja az összeget, én azonban nem fogadtam el.

Annemarie megtámaszkodott az íróasztal szélében. Kitágult szemeiben rémült zavar égett.

— De madame . . . hiszen én akkor terhére vagyok önnek.

Az igazgatónő felállt. Csontos, szikár termete szinte megnyúlt. Csiptetője aggasztóan billegett hajlott orrán.

— Először is nincs terhemre, másodszor pedig semmiféle károsodás sem ért. Az ezer frankból ugyanis átlagosan hat-hétszázat tett ki a havi számlája. Pontosán bevezettem minden tételet, hogy alkalomadtán mindenről elszámolhasak. Ez ugyanis iskola, Annemarie és csak másodszorban üzlet. Én tehát a többletet mindig félretettem s a számlája ebben a percben közel ötvenezer frank aktíva. Szintén a Banque de Paris folyószámláján, de persze az ön nevére.

— Akkor hát nem értem . . . — sóhajtott fel megkönnyebbülten Annemarie — ha így áll a dolog . . .

— Értse meg, nem a pénzről van szó — intett türelmetlenül az igazgatónő, — hanem arról, hogy ha a pénzküldemény elmaradt, akkor a feladóval . . . hm . . . mostanában történhetett valami.

Csend támadt. A süket némaságban csak az ingaóra ketyegett méltóságosan. A leány hangja olyan volt, amikor megszólalt, mint a lehelet.

— Gondolja . . . madame . . . , hogy történhetett vele valami?

— Emberek vagyunk, Annemarie s a természet rendje ez, hogy mialatt a gyermek felnő, a felnőtt megöregedjen. Annak, aki húsz esztendőn át távol tudott maradni magától, valószínűleg komoly oka volt a feltétlen titoktartásra. De nem tudom, nem ugyanennyire kötelessége-e magának, hogy most, amikor talán ő szorul segítségre, gyámolításra, szeretetre, utána menjen, megkeresse és megtalálja.

Szavai tompán koppantak el a függönyökkel túlsúfolt szobában. A falióra ketyegése kiállhatatlanul felerősödött. Annemarie szédelegve kapaszkodott az íróasztalba. Mme. Dumain odalépett hozzá. Esetlen gyengédséggel átölelte a vállát.

— Annemarie! A feladat nagyon nehéz. A legnehezebb, amit húsz év alatt feladtam magának. Lehet, hogy meg is haladja egy huszonkétéves leány erejét. De én nem is akarom, hogy egyedül vágjon neki. Én igazán nem szoktam ilyeneket mondani . . . de annyi év után kicsit mégis jogom van arra, hogy az anyjának érezzem magam. Én neveltem . . . felelős vagyok testéért, lelkéért, sőt a lelkiismeretéért is. És

ezért meg kell engednie, hogy maga mellett legyenek. Lehetőleg mindig és mindenütt. Legbiztosabban azonban akkor, amikor a munkáját siker koronázza. Ért engem, Annemarie?

De a leány már nem tudott felelni. Egész testét hangtalan, nehéz zokogás rázta s ettől Mme. Dumain orrától is végleg búcsút vett a csiptető. Egymás vállára borultak s Mme. Dumain — ha látta volna, hogy mit csinál — egészen biztosan büntető-feladatot íratott volna önmagával az önálló nőhöz méltatlan bögésért.

Annemarie később sem emlékezett rá, hogy miként került vissza a szobájába. Amikor azonban másfél órával később taxiba szállt az intézet előtt, hogy a Banque de Parisban négy-szemközt beszéljen monsieur Clermonttal, már semmi sem látszott rajta az izgalomból, sőt Mme. Dumain bőven ontott jótanácsaiból sem. Valami hideg és ismeretlen elszánás marta bele magát a tudatába. Mintha gyermekkorra és ifjúságának furcsa és zárt évei egyszerre semmivé lettek volna. Egyetlen értelem és cél lobogott fel előtte a rázós taxi mélyén: megtalálni azt, akit meg kellett találnia.

Ugyanezt érezte akkor is, amikor a bank kényelmes szobájában leült Clermont úrral szemben, aki köpcös volt, kispolgári és különösen zavart, mint egy kisdiák. Annemarie új, alig párperces ösztöne abban a pillanatban megsúgta

azt, hogy hatalma van az öregedő banktisztviselő felett. Ettől kezdve nem kételkedett többé útja sikerében. Érezte, hogy megtudja, amit tudni akar . . .

Megtudta. S attól a perctől kezdve nem látta többé a Marbeuf-utcai ház.

NEGYEDIK FEJEZET

Intermezzo.

Jean Martin, a Sureté Général osztályvezetője feltekintett az ajtónyitás zajára. Joviális arca mosolyra derült, amikor Paul Taffairet megpillantotta.

— Nos, Taffaire? Van valami ujság?

A felügyelő megállt az íróasztal mellett.

— Semmi különös. Itt a jelentés az éjszakai razziáról. Tizenhét előállítás, köztük pár erkölcsrendészeti. A megszokott anyag.

— Csak?

— Csak. A hivatásosak pillanatnyilag nagyobbra ülnék. Mindössze Jean Jullaint csíptük el tökrészezen, de róla is kiderült, hogy ez időszereint nincs a számláján semmi.

— Mondja úgy, hogy mi nem ismerjük a számlája tartozik rovatát. Egyébként . . . szabdlábra helyezték?

— Mit tehattünk volna mást? Bár van valami . . .

Elharapta a szót és ideges mozdulattal cigarettára gyújtott. Martin érdeklődve pillantott rá.

— Nos?

— Alapjában véve semmiség. A vén csibész már megint szerelmes.

— Illetve megint szerzett egy nőt, akit kifoszt s akit végül is majd nekünk kell kicipelniük valamelyik marseillesi matróz-lebujból.

Taffaire vállat vont.

— Annyi bizonyos, hogy Jullain csak imitálta a részegséget. Alkalmasint azért, hogy futni hagyjuk. De azon sem csodálkoznék, ha valóban ivott volna. A leány, akivel volt, több, mint csinos. Szinte nem is értem, hogy került a Montmartre fenekére.

Az osztályfőnök szeme kerekre nyílt.

— És ezt maga mondja, Taffaire?

— Hogy én . . . ? Persze, persze . . . nem birom a nőket, ugye? Nos, a sok ugratás eleven cáfolataként bevallhatom, hogy ez a leány, ha mondjuk más körülmények között találkozunk, . . . de eh . . . számárság.

Dühös legyintéssel intette le magát és az

ajtó felé indult. Martin hangja azonban megállította.

— Várjon csak, Taffaire . . . Mindenek előtt kijelentem, hogy minél alaposabban beleválaszt a szerelembe, annál jobban fogok derülni. Elvégre mégis csak abszurdum, hogy mi alatt mi édes mindnyájan rég nyakunkbaszedtük Hymen rózsaláncait, maga még mindig legényemberként szaladgál a párisi éjszakában. Az ilyesmi már szinte a megbízhatóság rovására megy. Érti?

— Hogyne . . . — Taffaire, mint mindig, most is az első szóra ugrott. — Csakhogy én fütyülök a Jullain kicsikéjére. Egész nap eszembe sem jutott s most is csak véletlenül . . .

— Mi a szösz . . . ismerem, mi az, amikor egy nő eszébe sem jut az embernek . . .

— Monsieur . . .

Martin harsogva nevetett.

— Jó, jó, azért nem kell mindjárt felnyársalni. Inkább elengedem, csak éppen egy apróságot intézzem el előbb.

— Hivatalosan?

— Csakis. Valami ember vár rám odakint. Panaszt akar tenni és úgy gondolja, hogy egyenesen rám tartozik az ügy. Biztosan a felesége szökött meg, vagy őt fosztották ki valamelyik mulatóban. Szóval, miután nekem éppen elég dolgom van, kérem beszéljen vele. És dobja ki,

de energikusan és határozottan. Úgy, hogy többet ne legyen kedve itt a Suretén alkalmatlan-kodni.

Elbocsájtóan intett és gyorsan visszatemetkezett aktáiba. Taffaire kelletlenül baktatott az ajtó felé. Az előszobában köpcös, erősen kopaszodó emberke gurult feléje.

— Kérem, én egy eltűnési ügyben akarok feljelentést tenni. Bonyolult és fölöttébb gyanus eltűnési ügyben. Úgy volt kérem . . .

Taffaire elővette a jegyzőblokkját. Egyetlen pillantással látta, hogy a bejelentő a párisiak legbőbeszédűbb fajtájához tartozik. Valóban, csak erélyes fellépéssel szedhette ki belőle a száraz és valóságos adatokat.

— Csak röviden, mert kevés az időm. — dörrent rá az emberkére. — Az eltűnt neve?

— Izé . . . ja persze . . . Annemarie Arnoult. Úgy volt kérem . . .

Nem folytathatta. Taffaire valósággal lecsapott rá:

— Várjon. Annemarie Arnoult-t mondott?

— Igen. Talán tud róla valamit, monsieur?

A felügyelő megrázta a fejét. A mohó kérdés egyszerre visszaadta a higgadtságát.

— Honnan tűnt el az illető? — kérdezte kurtán.

— A Rue Marbeuf 57. számú házból.

— Mikor?

— Több, mint három hónapja.

— És csak most jelentik be?

Taffaire kérdései egyre gyorsabbak és nyersen hangzóbbak lettek. Az apró ember egészen beléjük izzadt.

— Kérem, Annemarie közben írt. Egyszer Lilleből, tegnap meg Mainvilleből. De tegnap véletlenül megláttam az utcán. Tehát nincs sem Lilleben, sem Mainvilleben. Itt van Párisban és pénz van nála. Minden okunk meg van rá, hogy aggódjunk érte.

Taffaire megadta magát a sorsának.

— Beszélje el az ügy előzményeit. — legyintett és letelepedett az előszoba asztalához.

De csak az első percben hallgatta unottan a meginduló szóáradatot. Addig, amíg ki nem derült, hogy Achill Clermont, a Banque de Paris cégvezetője áll előtte s hogy Annemarie Arnoult Mme. Dumain intézetének növendéke volt. Attól kezdve egyszer sem szakította félbe Clermont regényesen kiszinezett történetét. Csak akkor szólalt meg, amikor a bankcégvezető elhallgatott.

— Ezek szerint tehát ön hivatali visszaélést követett el. Elárult az eltűntnek egy nevet, amely tulajdonképpen banktitok volt?!

Clermont rákvörösösen törölgette a homlokát.

— Monsieur, kérem kell a diszkrécióját. Be kell vallanom ugyanis, hogy a szóbanforgó

fiatal hölgy meglehetősen mély hatással volt rám. Különösen, amikor utolsó alkalommal megíatogatott. Persze, ha ezt a feleségem megtudná . . .

Taffaire felemelte a kezét:

— A madame nem fog megtudni semmit. De csak egy feltétel alatt.

— Feltétel? . . . Bocsánat . . . feltételről tetszett beszélni?

— Pontosan arról. A feltétel pedig az, hogy nekem is elárulja a nevet, amit Annemarie Arnoultnek mondott. Nem magánkiváncsiságból kérdezem — tette hozzá megnyugtatóan — hanem, mert a nyomozás folyamán minden csekélynek látszó adat is döntő lehet.

Ez az érv hatott. Clermont megfélemlítve ingatta a fejét.

— Igen, igen . . . a név persze, szükséges lehet. Nos, írja fel monsieur: Parchais . . . Gisela Parchais. És még valamit, ha már minden fontos: a mademoisellenek, amikor nálam volt, kifizettem a folyószámlájáról tízezer frankot. Ez szabályos volt, kérem . . . később azonban Lille-be poste restante is kért táviratilag ötezret . . . Az már nem volt egészen szabályos . . . Bár, ha rákerülne a sor, természetesen vállalnám érte a felelősséget.

Elhallgatott s amikor Taffaire egyetlen szóval sem marasztalta tovább, megzavarodva

hátrálni kezdett. Végül is, egyre dadogva, kihátrált az ajtón.

Paul Taffaire észre sem vette. Megbabonázva meredt a jegyzőblokkra.

— Intézeti növendék . . . — morogta magában — Intézeti növendék és Jean Jullain. Teremtő Isten, hát lehetséges ez?!

ÖTÖDIK FEJEZET

Dupont detektív jelentése.

Hiába akart tudatos agymunkával megszabadulni tőle, naphosszat és egész éjszaka kísértette az éjszaka lovagjával enyelgő intézeti növendék képe. Rendőrtiszt volt, aki száz meg száz bűnügy szövevényében szokott hozzá a tárgyilagos gondolkodáshoz. Csaknem azt mondatni, féldékára kimérte az önmagában feldübbörgő örömet arra a hírre, hogy Annemarie Arnoult lehet tisztességes is. De rögtön bele szólt jókedvébe a szakmai tudás, amely tökéletesen tisztában volt azzal, hogy mit szokott jelenteni a gyakorlatban, ha egy diáklány hónapokra eltűnik az érte felelős nagykoruak szemei elől.

Bizonyos, hogy a diagnózissal hamar elkészült. Annemarie Arnoult valahogyan megismerkedett a szép Jeannel, akinek régi kenyere volt a szerelmes nők kifosztása. A rejtélyes név talán összefüggésben áll az ügygel, talán nem. A száraz tény annyi, hogy Annemarie Jean Jullain szeretője, mint ilyen, a törvénytisztelő társadalom számára egyszersmindenkorra elvesztett. Paul Taffairet mindenesetre legfeljebb csak, mint rendőrségi akta érdekelheti. S ha ennek ellenére is szüntelenül az agyában motoszkál, akkor baj van.

Igen, baj van az idegeivel és érzésével. A fene egye meg Martint, ő az oka mindennek. Ha nem figyelmezteti arra, hogy sokat gondolni egy nőre: gyanus, már talán eszébe sem jutna a különös szomorúságú kis lépvirág. Így pedig...

Dühösen leintette önmagát és megállapította, hogy Jean Jullain szabadlábrahelyezésével az Annemarie-kérdés is megszűnt számára. Csináljon a leány, amit akar. Az eltűnést kiadja az életvédelmi osztálynak, vagy ők, vagy a jótekonyság hivatásos vénasszonyai kezdjenek Annemarievel, amit akarnak.

Ez a gondolat kissé megnyugtatta s éppen ezért cseppet sem csodálkozott önmagán, amikor másnap délután felhivatta azt a detektívet, akit előző éjjel az Elysée-ben néma intéssel Annemarie után küldött.

— Mondja csak, Dupont, követte azt a fiatal táncosnőt, akit éjszaka mutattam?

Dupont szemmel láthatóan elcsodálkozott a kérdésen. Hát az is megtörténhetett volna, hogy a Sureté egy detektívje nem teljesíti a kapott parancsot? Mindenesetre szolgálatkészen hajolt meg a felügyelő előtt.

— Természetesen figyelés alá vettük, monsieur. Sőt, miután egyéb utasítást nem kaptam, reggel átadtam az ügyet Colmine-nek. Ő viszont éppen most küldött jelentést.

— Hm . . . hol lakik a mademoiselle?

— A Rue Honoré egyik artista-penziójában. Hajnalban gyalog ment a Montmartreről odáig és alkalmasint lefeküdt. Így volt időm megállapítani róla, hogy senkit nem fogad a lakásán, látszólag senkivel sem érintkezik, lakbérét pontosan fizeti, esténként azonban mindig a „mélyvízben“ található. Többször látták Jean Jullain társaságában a Parc de Monceau hírhedt csap-székeiben.

Taffaire összeráncolta a szemöldökét.

— Talán kokainista? — szűrte a hangot fogai között.

A detektív vállat vont.

— Lehet, Colmine jelentése azonban másra vall.

— Persze, persze, a jelentés — kapott észbe Taffaire — Nos, mi van benne?

— Annemarie Arnoult ma délután elment hazulról. Colmine egészen a Rue Cardinet-n levő „Kék lámpás” csapszékig követte. Megállapította, hogy a csapszék Jean Jullain társaságának találkozóhelye. Maga Jullain is járt ott reggel, alkalmasint rögtön a szabadlábrahelyezés után.

— Hm . . . érdemes volna ott körülnézni kokain után. Nem gondolja?

A detektív vigyorgott.

— Ahol Jullain van, ott mindig akad eladó kokain, vagy eladó nő, monsieur. Bár a megfigyelt leány ezúttal nem fehér porért ment. Ugyanis alig, hogy belépett a csapszékbe, odament hozzá Fernand Forrée, a gigolo. Hogy mit beszéltek, nem tudni, pár perc múlva azonban együtt indultak el a sikátorok között.

— A fenét!

Taffaire valósággal felhorkant a közlésre. Dupont jónak látta sietve befejezni a mondkáját.

— Igen, monsieur; Colmine azonban szerencsére pillanatig sem tévesztette őket szem elől. Fernand Forrée ugyanis a Rue Battignolles és Rue Dames sarkán megpróbálta leütni és kirabolni a nőt. Szerencsére a leány szívósan védekezett s így Colmine még idejekorán közbelép-

hetett. Forréet átadta a rendőrörszemnek, ő pedig a parancs értelmében hazáig kísért a leányt. Most is ott van, éppen csak a jelentését küldte be.

Taffaire a köpenye után nyult.

— Hm . . . mondja csak, hol az a penzió?

— Rue Honoré 57. Elmegy, monsieur?

— Igen. Jelentsék Martinnak, hogy majd telefonálok neki.

És lerohant a Sureté General márványlépcsőin, mintha kergették volna.

HATODIK FEJEZET

Váratlan látogatás.

Negyedóra mulva lényegesen lassabban ment fel a „Pension Trocquelle“ ötödik emeletére. Mme. Troquelle, a penzió tulajdonosnője, külseje után ítélve, kiérdemesült műlovarnő lehetett, festett, csigákba göndörített hajával és szirupédes mosolygásával. Amint Taffaire igazolványát megpillantotta, komikus ijedelemmel tárta szét karjait és rémült előzékenységgel vezette a vendéget egyik oldalfolyosó felé.

— Hogyne, kérem, a mademoiselle itthon van. Tessék csak befáradni hozzá . . . hogyne, . . . a hatóságoknak mindent, uram . . . De ugye, azért nem lesz baja annak a szegény lánynak . . . mert nagyon rendes teremtés ám. És igazán nem tehet arról, hogy a Montmartre-on él. Valamiből csak meg kell élni, nem igaz? . . .

Taffaire nem is hallotta a szózuhatagot. Valósággal elsöpörte maga mellől a penziósnőt és bekopogott Annemarie ajtaján. Percig sem kellett várakoznia, az ajtó kinyílt. Annemarie utcairuhás alakja jelent meg a küszöbön. Amikor a rendőrtisztet megpillantotta, hirtelen fülig vörösödött:

— Hozzám?

— Csak pár percig zavarom. — háritotta el a kérdésben rejlő ellenségeskedést Taffaire s lassan betette maga mögött az ajtót.

Annemarie akkor már a szoba közepén állt egy kis asztalka mögött.

— Foglaljon helyet — mondta fagyosan. — Minek köszönhetem a váratlan szerencsét?

— Önmagának. — intett Taffaire és leült. — Elkerülhetetlen, hogy néhány kérdésemre válaszoljon. Bár — előre kell bocsájtanom — ezúttal sem hivatalos gyanu alapján jöttem.

A leány is leült. Cigarettdát vett elő és öngyújtójának fellobbanó fénye mögül felhúzott szemmel nézett a férfire.

— Akkor hát? . . . — kérdezte csodálkozva és elutasítón.

Paul Taffaire előrehajolt.

— Nézze, mademoiselle, mi a Suretén hozzá vagyunk szokva, hogy minden embert átvilágítunk a magunk speciális röntgen-készülékével. Nem ismerjük azt a szót, hogy félbemaradt akta és utáljuk a megfejtetlen rejtélyeket.

— Kérem . . . ha rám céloz, semmi kifogásom ellene, hogy utáljanak.

— Nem erről van szó — legyintett Taffaire és érezte, hogy elvörösödik — bár megérdemelné, hogy sorsára hagyjam.

— Lekötelezne,

— Érthetetlenül makacs. Pedig higgye el, hogy a Sureté nemcsak kérlelhetetlen ellenség, hanem őszinte jóbarát is tud lenni.

— Megtisztelő. De jobban érzem magam a Sureté barátsága nélkül. S ha csak ezért jött . . .

Félreérthetetlen tekintettel pillantott karórájára. Taffaire összeharapta a száját. Terintgettét, ez a leány nemcsak okos, hanem jobb emberismerő, mint bármelyik Sureté-detektív. Gondolatokon, sőt érzéseken egyaránt átlát. A szeme például ebben a pillanatban világosan elárulja, hogy észrevette: Taffaire-t a hivatalos érdeklődésnél sokkal mélyebb, sokkal több valami hozta ide. De most már mindegy; legjobb tiszta vizet önteni a pohárba. Paul Taffaire nem

engedheti meg magának azt a fényüzést, hogy munka közben állandóan zavarja egy monimartrei, jelentéktelen lăpvirág egyéni sorsa. Akár így, akár úgy, ki kell húzni a munkakedvéből ezt a tövist.

Taffaire gyorsan határozott. Felállt.

— Hallgasson rám, mademoiselle. Maga ebben a pillanatban ellenszenvesnek talál, mert a rendőrt látja bennem; valakit, aki a törvény és becsület alapján állva keresztezi az útjait, amelyek — bevallom — nem tudom, hová vezetnek. Nos, szeretném, ha megértené: nincsenek terhelő adataim maga ellen, rendőri szempontból csupán szürke pontnak látom a párisi éjszakában, nem jobbnak és nem rosszabbnak, mint a többit.

— Ez . . . rendben van . . . megérdemlem.

A leány kezéből a szőnyegre esett a cigaretta. A kiméletlen szavaktól elszíntelenedő arcával nézett Taffaire-re s riadt és elkínzott tekintetétől forróság öntötte el a felügyelőt.

A férfi kis mozdulattal tovább tolta a széket magától.

— Várjon, még nem vagyok készen. — mondta s hangjában annyi melegség csengett, hogy maga is meglepődött tőle. — Meg kell nordanom, hogy megzavart a kettőnk váratlan találkozása. Nyugtalanná tett. Nem tudom és nem akarom elképzelni, hogy maga valóban csak

ennyi és semmi több. Ehhez semmi köze a Sureténnek; ez — ha úgy tetszik — Paul Taffaire szigorú magánügye.

— Hallgasson!

— Nem hallgatok. A rendőrnek, Annemarie mondhatja, hogy semmi köze az életéhez; de Paul Taffaire-t, a férfit, más fából faragták.

Mire befejezte a mondatot, már közvetlenül egymás mellett álltak. A leány, lélegzetét is visszafojtva, tág és hipnotizált szemekkel meredt Taffaire arcába. Amint két kezét mellére szorítva kissé visszatorpant a férfi égő lehellete elől, olyan volt, mint egy pompásan beállított, gyönyörű szobor-modell. De csupán futó pillanatilag; azután hirtelen hátralépett. Valósággal visszapattant, mintha rugók lökték volna. Szemében, amit a perc és hang varázsa mozdulatlanra tágított ki, ismét az értelem hűvös fényei villantak fel. Csak a hangjában reszketett még legyűrhetetlen izgalom.

— Önt tehát Paul Taffaire-nek hívják?

A tisztet mellbeütötte a metszően éles, kihívó hang. Visszatorpant.

— Igen . . . — mondta idegenül és kissé sután. — Nem értem, mit akar ezzel?

Annemarie kiegyenesedett.

— Csak annyit, monsieur Taffaire — szolt még élesebben, mint az előbb, — hogy nekem itt, a lakáson, nincs magánügyem férfiakkal.

Senkivel a világon; önnel pedig a legkevesébbé. Lekoötelezne, ha ezt tudomásul venné és meg is értené.

Lihegve hallgatott el. Ebben a pillanatban teljes magasságában kinyúlva csaknem magasabbnak látszott Taffaire-nél is. Arca, amely az előbbi perc meztelen őszintesége után zárt és fagyosan lárvaszerű kifejezést öltött, alig hasonlított Annemarie-re. Taffaire — nem tehetett róla — nem tudott hinni neki.

Megrázta a fejét.

— Hiába küld el, Annemarie, az az érzésem, hogy a kettőnk sorsán sem szavak, sem gesztusok aligha változtatnak. S éppen ezért: nem vagyok hajlandó lemondani arról, hogy belelássak az életébe.

— Az életem az enyém, monsieur és értse meg, hogy nem vagyok hajlandó megosztani senkivel sem.

— Ahogy tetszik. — Paul Taffaire a kálapja után nyúlt. — Ha így áll a dolog, akkor csak két kérdésemre kell válaszolnia. Hogy megnyugtassam: hivatalos minőségben. Az első az, hogy miért nem tett feljelentést a ma reggeli támadója ellen.

— Tessék?

Annemariet váratlanul érte a kérdés. Szinte belesápadt. Zavart kézzel nyúlt az asztalkára új cigaretta után. De mintha a füst jó tanácsot

adott volna neki, furcsa mosollyal hirtelen ránevetett a rendőrtisztre.

— Fogalmam sincs, hogy milyen támadóról beszél.

Taffaire sok mindenhez hozzászokott változatos élete során; ennyi cinizmus azonban kezdte kihozni a sodrából.

— Ejh . . . — intett türelmetlenül — hiszen elfogtuk azt a fickót, aki hajnalban csaknem leütötte.

— Téved. Azt a fickót Forrée-nek hívják és eszeágában sem volt leütni. Ellenkezőleg: magam adtam át neki a táskámat, mert fáradt és gyenge voltam. Ha később az ön emberei támadtak ránk, tulajdonképpen önök ellen kellene feljelentést tennem.

— Úgy. Hát ez más. — Taffaire ajkán szinte csikorogtak a szavak. — Arra valóban nem számítottam, hogy ennyire tisztában van a büntetőjoggal s hogy tartja magát az alvilág iratlan törvényeihez.

Annemarie újra elmosolyodott.

— Most láthatja. Voila . . .

Farkasszemet néztek; a férfi sötéten, a leány felajzott vidámsággal, valami furcsa és Taffaire előtt ismeretlen izgalom hevében forrva. De végül is Taffaire-t hagyta el a türelme.

— Így is jó. — dörmögte. — Marad a má.

sodik kérdés; de arra felelni fog, különben! ...
Azt mondja meg, ki az a Gisela Parchais? ...

Tulajdonképpen nem gondolt arra, hogy a történetek után hatása lehet ennek a kérdésnek, de szinte ugyanabban a pillanatban, amikor a név elhangzott, Annemarie rémült sikoltással kapta szája elé a kezét s karcsú teste valósággal szoborrá meredt. A feszült másodperc alatt olyan csend lett a szobában, hogy szinte hallani lehetett az ablakfában őrlő szű percegését s tisztán látszott, amint a leány arcából lassan kiszaladt az utolsó csepp vér is. Megtántorodott s Paul Taffaire fogta fel a két karjával.

És akkor történt a csoda.

Vannak percek, amikor minden kihull az ember életéből; múlt, jelen és jövő, gond, bánat és öröm, emlék, szenvedés és remény; egy van csupán. Valaki, akinek testi közelsége elfojt minden érzést és gondolkozást; aki van s pusztá létezésével betölti az egész mindenséget egy másik valaki körül.

Ez történt Annemarie Arnoulttal és Paul Taffaire-el a penzió fülelde és szűk szobájában. Amint a férfi karja átfogta Annemariet, hirtelen elektromos ütés rázta meg mindkettőjüket. Mint mikor a kapcsolókar ráforr a rézlemeze, megfeszülő testtel simultak egymáshoz s a világ roppant kavargásából nem láttak mást, csak a másik tekintetének roppant örvényét. Taf.

faire-nek volt valami halvány érzése, hogy ebben a percben omlott le közöttük minden válaszfal, ami a rendőr és a titokzatos célok után futó lápvirág életét elválaszthatja. De ez az érzés is beleolvadt abba a tikkadt és forró csókba, melyben ajkaik találkoztak.

Később sem emlékeztek rá, hogy ez az első csók meddig tartott. Annemarie csak annyit tudott, hogy később, lélegzete fogytán, kitörő sírással bújt meg Taffaire mellén.

— Menjen, menjen, most menjen . . . — vacogta — majd később . . . este . . . ha feljön . . . elmondok mindent.

Taffaire elengedte a leányt. A csók kábulata még ott vibrált az idegeiben, karjának izmaiban s a száján. Maga is úgy érezte, hogy ideje kiszellőztetni a fejét, mielőtt jóvátehetetlen bolondságot csinál. Annemarie akkor már különben is az ajtónál állt. Visszanézett rá valami zsibbasztóan forró tekintettel, azután eltűnt a folyosó hajlásában. Az utána lépő rendőrtiszt csaknem beleütközött mademoiselle Troquelle görnyedt és megrémült alakjába.

A derék hölgy kétségtelenül hallgatózott és Taffairet hideg düh öntötte el arra a gondolatra, hogy mi mindent gondolhat magában a francia rendőrtisztek hivatali szelleméről. Pillanatig

felrémllett benne, hogy megmagyaráz egyet-mást a penziósnőnek, de azután leintette önmagát.

Ellenkezőleg: meghajolt és futólépésben indult a lépcsőház felé.

HETEDIK FEJEZET

Taffaire nyomozni kezd.

Paul Taffaire hamarosan rájött, hogy a szerelem filozófussá teszi az embert. Ő például, amint hanyattdőlt kényelmes hivatali karszékében, a csók osztályozásának lehetőségéről kezdett elmélkedni.

Mindenekelőtt rájött arra, hogy Annemarie csókját nem lehet összehasonlítani a züllött nők üzletszerű, raffináltan rutinos, de lényegében üres és semmitmondó csókjával. Azután arra gondolt, hogy minden nő másként csókol. Az asszony szerelmes odaadásában van valami kis megszokottság, az étel ízének pontos ismerete; hőfokban, telítettségben, sőt mozdulatban is mindig egyforma. Csaknem azt mondhatni, standard-áru, mint a háziipari cikkek általában. Az asszony-szerető csókja két elemből tevődik

össze; saját asszonyisága legalább annyit ér, mint az érzések, amit a férfi kívált belőle. A kaland mindig változatos, de kissé fanyar, mint a szódavíz. Annemarie csókja egészen más volt.

Hogy milyen? . . .

Taffaire ezen sokáig gondolkozott, míg rájött. S akkor eszébejutott, hogy tizenhat éves korában érzett hasonlót, amikor a vincennesi gimnázium majálisán először csókolta meg legelső szerelmét. Azután többé nem kételkedett: Annemarie csókja, könnyű megremegése, az a kábult belefeledkezés, ami szinte súlyossá tette a leányt a karjaiban, mind-mind az első élmény szédítő lázaira emlékeztetett.

Amikor azután eddig ért gondolataiban, cigarettára gyújtott és megpróbálta hideg tárgyilagossággal feltenni önmagának a kérdést: hihető-e, hogy valaki, aki a montmartrei lokálokban tölt minden éjszakát, húszegynéhány esztendőes fejjel se ismerje a férficsók ízét? . . . A Montmartre romantikája kétségtelenül rebesget hasonló legendákat, de Taffaire rendőrtiszti multja egész más magyarázatokat keresett.

Előrehajolt és erélyes kézzel megnyomta asztalán a csengőt.

Tíz perc múlva kezében volt két bejelentő lap s Taffaire szédülő fejjel olvasta az adatokat. „Annemarie Arnoult született 1920 augusztus 12-én Bordeauxban, apja Jules Arnoult,

anyja Gisela Parchais. Egyetemi hallgatónő. Bejelentve 1923 szeptember 4-e óta.

A másik:

„Gisela Parchais született 1899 november 6-án Párisban, apja Henry Parchais, anyja Anne Dupont. Rendőri felügyelet alatt áll sorozatos erkölcsi kihágások miatt; 1936 augusztus 10-én Páris területéről tízévi időtartamra kiltva.”

Paul Taffaire végigsimította homlokát. Hát itt volt a titok! Ezért járt Annemarie éjszaka-hosszat a Montmartre csapszékei között. És ezért titkolózott.

Kirúgta maga alól a széket és lerohant a lépcsőn. Néhány perc múlva Troquelle asszony penziójában volt. Az idős hölgy azonban sajnálkozón fordította ki előtte a tenyerét.

— A mademoiselle eltávozott, Monsieur. Igazán sajnálom, nem mondta meg, hogy mikor jön haza.

A felügyelő szó nélkül fordult sarkon.

Hát eltűnt. Elment, mielőtt beleavatkozhatt volna az életébe, mielőtt visszaránthatta volna arról a végzetes útról, amelyen elindulni készült.

Annemarie végigsietett a sikátorokon. Ott-honosan fordult be a csapszékek egyikébe. Át-

ment a szürkés homályos ivón s a belső szoba egyik rozszant asztala mellé telepedett. Percbe sem telt, Jean Jullain alakja jelent meg mellette.

— Visszajött, ma petite?

— Visszajöttem — bölintott a leány. — Sok mindent megtanultam tegnap óta.

— Úgy? . . .

— Igen. Többek között azt, hogy a magamfajta senkilánya ne vágyódjon oda, amit társadalomnak hívnak. Nincs értelme az erőlködésnek Jullain. Pénzem már nincs, de ha akarod, veled megyek.

A férfi arcán különös farkasmosolygás vilant.

— Velem? Hová?

— Ahová akarod. Talán Marsailles-be vagy máshová. Mindegy.

— Sejtettem, hogy ez lesz a vége.

Jullain elharapta az utolsó szavakat. Átnyult az asztalon, megragadta a leány csuklóját s egyetlen mozdulattal maga mellé emelte. Forró léhelllete Annemarie arcába csapott.

— Így van jól, ma petite.

Annemarie irtózva hajtotta le a fejét.

NYOLCADIK FEJEZET

Valaki üzen.

Taffaire gyalog baktatott végig a Szajna-parton a Sureté felé. Már alkonyodott, a nap aranypora bágyadtan reszketett a sárga víz felett s a zöldséges csónakok lomha evezőcsapák sokkal igyekeztek a kikötő felé. Éppen a Rue Vincennes sarkán készült befordulni s messziről már feltűnt előtt a Caffé De la Paix előrenyúló reklámtáblája, amikor szennyes suhanc érintette meg a karját.

— Monsieur.

— Kotródj!

— Üzenetet hoztam. Valaki hivatja.

Taffaire megállt és a fickóra bámult.

— Engem? — kérdezte mohón. — Csak nem egy leány?

A fickó vigyorgott. — Lánynak lány, csak kissé öreg. És olyan részeg, hogy alig áll a lábán. Azt mondta, vezessem hozzá az urat, s ha nem akarna jönni, mondjam azt a nevet, hogy: Gisela Parchais.

— Lódulj, de gyorsan.

Taffaire csaknem futva indult el; a suhanc alig bírta követni. A Szajna-part zeg-zugos síkátoraiból a Rue Relaitte széles makadámja felé mentek. De félúton befordultak egy félhomályos

kapualjba. Szennyes udvar zöldségalmazain gázoltak át s a ház tulsó végén rozzant félszer előtt állt meg a küldönz.

— Lépjén be, Monsieur. S ha úgy gondolja, hogy megérdemlek valamit . . . — várakozón nyujtotta előre tenyerét.

Taffaire ezüst frankost dobott a fickónak s még ugyanezzel a mozdulattal berúgta a félszer ajtaját. Megdőbbenve állt meg a küszöbön. Az egész berendezés rozzant vaságyból állott s előtte székből, amelyen félig telt pálinkásüveg bűzlött. Az ágyon szalmasárga hajú idősebb asszony hevert, egy azok közül, akik éjszaka-hosszat járják a Montmartre utcáit. Arca viasz-sárga volt, ajka vértelen. Az ajtónyitásra felnézett és bágyadt mozdulattal a könyökére emelkedett.

— Jöjjön közelebb, Paul Taffaire.

— Ön Gisela Parchais?

— Az vagyok. Ha nem tudná, nem lett volna szabad Párisba jönnöm. Kitiltottak, sejtheti, hogy miért. De nem lesz alkalma kitoloncoltatni. Előbb halok meg.

— Mit kíván tőlem?

— Tulajdonképpen feljelentést kellene tennem. Gyilkosság miatt, önmagam ellen.

A felügyelő felhördült.

— Mit beszél? Csak nem Annemarievel történt valami?

A nő a pálinkásüveg után nyúlt. Reszkető kezekkel emelte ajkához és hosszan ivott. A méregerős bűzös ital úgy látszott, némi erőt önt er nyedtt tagjaiba, de mindjárt utána erős köhögési roham fogta el. Amikor lecsillapodott, vér piros- lott a szája elé tartott zsebkendőn.

— Annemarienek semmi baja, — mondta küszködve a szavakkal. — Azt akarom, hogy utána menjen. Talán még nem késő.

Taffaire egyetlen ugrással az ágy mellett termett. Olyan erővel ragadta meg a némber karját, hogy az felszisszent bele.

— Mi történt? Beszéljen, vagy . . .

— Megöltem Jean Jullaint. Lelőttem, mint egy veszett kutyát. A fegyvert elhajítottam a Gare du Nord pályatestének bokrai között.

— Annemarie miatt?

A nő bólintott. Fáradtan hanyatlott vissza párnáira.

— Miatta. Magával akarta vinni Marseilles-ig váltottak jegyet. Tudhatja, hogy ez mit jelent. De én még idejében léptem közbe.

Taffaire furcsa idegenkedéssel figyelte önmagát; látszólag nyugodt volt, de belül a pokol kínjai feszítették.

— Hol van Annemarie? — kérdezte s maga is csodálkozott hangja nyugodtságán.

— A Gare du Nord közelében a Hotel Tolmain-ben. Ha siet, még ott találja.

A felügyelő arca megkeményedett.

— Tudja, hogy az a leány maga miatt rohant a pusztulásba. Miért nem ment hozzá? Miért nem segített rajta?

A nő szeme kerekdedre tágult. Sovány ujjai ismét a pálinkásüveg után kutattak.

— Hát nem látja?

— Nem. Maga figyelte Annemariet, tudta, hogy éjszakahosszat a Montmartret járja, bármint álljanak is a dolgok, oda kellett volna mennie hozzá. Sok mindentől megkímélhette volna. Hiszen a leánya.

Maga sem hitte volna, hogy szavainak olyan hatása lesz, mint ami következett. A nő összerándult, mintha korbáccsal ütöttek volna végig rajta. Gyengesége ellenére, szinte felpattant a gödrös zsalmazsákról; a következő pillanatban azonban ismét magábaroskadt.

— Most nincs ideje erről beszélni . . . mormogta. — Menjen. Siessen Annemarie után. Hozza el ide hozzám, talán még idejében érkeznek. Siessen hát, kevés az idő.

Végigfeküdt az ágyon és arcára húzta a paplant. Taffaire pillanatig tanácstalanul nézte, azután az ajtó felé indult. Be kellett látnia, hogy a részeg utcanőnek igaza van; a Gare du Nord környékén Annemarie egyetlen pillanatig sem volt biztonságban.

Annemarie félig eszméletlenül hevert a másodrangú hotel pamlagán. Szabályos idegláz rázta. Az elmúlt félóra szörnyű emlékei úgy doboltak agyában, mint a gőzkalapács.

Az út Párison végig, a Gare du Nord füstös csarnoka felé, Jullain bizalmaskodásai, a jegyváltás Marseillesbe s a tudat, hogy a vonat indításával együtt végkép bezárul előtte az út visszafelé. Matróz-csapszékek jönnek, részeg hajósok, alvilági söpredék, ital, kokain, s talán egyszer egy nagyobb adag altatószer. Utána a hotel, ahonnan sokkal később indultak vissza a pályaudvar felé. Jullain akkor már részeg volt: nem tudott mást kezdeni vele, itatni kezdte. S a vasúti töltés mellett a bokrok közül egyszer csak hang csattant feléjük. Mikor visszafordult, szalmasárga hajú, idősebb nőt pillantott meg, aki-nek láttán Jullain arca vészesen eltorzult.

Visszatorpant, azután két ugrással a váratlan utonálló mellett termett. Hogy mit beszéltek, halkan és izgatottan, nem hallhatta. Néhány másodperc múlva azonban Jullain ökle felemelkedett s jól látta, hogy a felemelkedő kézben fényes késpenge csillan. A hosszú, hegyes és vékony prince-penge, a párisi alvilág apacsainak rettegett fegyvere.

Sikoltani akart, vagy odarohanni, lábait azonban megbénította a félelem. S akkor, abban a pillanatban, amikor a kés már csaknem lesuj-

tott, valahol eldőrdült valami. Jullain feje körül kékes füstfelhő opálzott szét. Ujabb dörrenés következett s látta, hogy a nő vánszorog, menekülni igyekszik.

Nem volt ereje utána menni. De nem is mehetett volna, mert Jullain, aki szobormereven és mozdulatlanul állt, hirtelen tántorogni kezdett. Mozdulatai furesák és groteszkek voltak; Annemarie még sohasem látta ilyennek a szép Jeant. Azután egyszerre megmerevedett, kinyúlt, szinte felmagasodott, s teljes hosszában végigvágódott a puha földön.

Úgy maradt arcraborulva, mozdulatlanul.

Annemarie még most is emlékezett saját mozdulatára, amellyel megfordult és szelesen rohanni kezdett vissza a szálloda felé. A világ minden kincséért sem mert volna odalépni Jullainhoz. Tudta, hogy halott.

S azóta egyre mulnak a percek. Az óra kiállhatatlan egyhangúsággal ketyeg a falon, valahol egy néger szolgáló takarít és egyhangú nótát zümmög hozzá, ugyanúgy, mint Troquelle asszony penziójában. S odáig mégsem vezet vissza semmiféle út. A játéknak vége, Annemarie Arnoult, a senki lánya elvesztette a játszmát. Marad az, aki volt, s akinek mindig is lennie kell . . .

A hosszú folyosón siető lépések kopogtak fel. Annemarie reszketve pattant fel a heverő-

ről. Megismerte a közeledő lépéseket. Tágra meredt szemekkel bámult az ajtóra, amely megnyilt s amelynek nyílásában Paul Taffaire karcsú és vállas alakja tünt fel.

KILENCEDIK FEJEZET

Taffaire elindult.

A felügyelő vontatott léptekkel gondolataiba merülve ment fel a Sureté széles márványlépcsőjén. De azért habozás nélkül kopogtatott be a Chef szobájának ajtaján. A szőke és rózsaszínű arc mosolyogva fordult feléje.

— Nos, Taffaire? Mi baj? Úgy néz ki, mint aki a saját temetéséről érkezik.

A felügyelő nem felelt. Leült a bőrfotójük egyikébe és cigarettára gyujtott. Némán fújta a füstöt a plafon felé. Percekbe telt, míg végre szólásra nyitotta száját.

— Szeretném, benyujtani a lemondásomat, monsieur.

A Chef arca megnyúlt.

— Mi a kő? Megbolondult?

— Nem hiszem. De úgy tudom, a Sureté

tisztviselői a házasságukban is kötelesek szem előtt tartani bizonyos iratlan szabályokat.

— Mit akar mondani ezzel?

Taffaire bólintott.

— Nőülők. S olyan valakit fogok feleségül venni, akinek anyját sorozatos erkölcsi kihágások miatt kitiltottunk Páris területéről.

— Ejha!

A főnök felállt. Jóindulatú arcán ezúttal nyíltan látszott a zavar. Odalépett a felügyelőhöz és vállára tette a kezét.

— Maga tudja, Taffaire, hogy milyen sokra becsülöm a képességeit. Láthatlanba magára merném bízni a legbonyolultabb ügyeket is. A becsületessége minden vitán felül áll előttem. Ha arra határozta magát, hogy rendőri felügyelet alatt álló nő leányát vegye feleségül, bizonyára meg volt rá az oka. Nem kutatom, hogy mi, nincs is jogom hozzá. De az én véleményem, sajnos, nem döntő ebben az ügyben. A Sureté megkívánja tisztviselőitől, hogy tökéletesen és az érintkezés minden vonalán távortartsák magukat az alvilágtól. Azért hát azt ajánlom, aludjon egyet előbb a dologra.

Elhallgatott. Taffaire megcsóválta a fejét.

— Nincs mit meggondolnom. Döntöttem. Még ma beadom lemondó kérvényemet.

Felállt. Martin visszament íróasztalához.

Látszott rajta, hogy erősen gondolkozik. S végül megkönnyebbülve emelt fel egy jelentést.

— Rendben van — mondta csendesen. — Ha mindenáron ragaszkodik a lemondásához, továbbbítani fogom a kérvényt, szolgálati úton. Addig azonban nem nélkülözhetem a szolgálatait. Itt van ez a jelentés, magára bízom. Intézze el. S ha közben meggondolná a dolgot, nagyon örülnék, ha Paul Taffairet megmenthetném a Suretének és önmagamnak.

A felügyelő elhúzta a száját.

— Nem bánom, — mondta vonakodva — mi az?

— Valami gyilkosság. Magát különösen érdeкли, mert a jelentés szerint a meggyilkolt Jean Jullain, magának régi ismerőse.

Taffaire úgy ugrott fel, mintha rugók löttek volna. Csak most, ebben a pillanatban jutott eszébe, hogy mialatt ő házasságának tervéről cseveg Martinnal, Annemariet ezer veszély fenyegetheti a Gare du Nord félig beépített telkei között.

Bólintott.

— Rendben van. Ezt az egy ügyet még elvállalom. Au revoir.

Kalapja után nyult és kisietett. Csaknem futva tette meg az utat a folyosón a lépcsőházig s a kapu előtt lázas türelmetlenséggel dobta be magát a legelső taxiba.

— A Gare du Nordhoz, de motorhalálában.

A soffőr sapkájához emelte kezét. Ismerte már a Sureté tisztikarát, tudta, hogy ilyenkor nem tanácsos takarékoskodni a gázzal. A motor felzúgott s az autó életveszélyes sebességgel cikázott végig Páris nyüzsgő forgatagán a távoli külváros felé.

Annemarie ellenségesen nézte végig a belépő felügyelőt. Szíve azonban olyan hevesen kalapált, hogy maga sem tudta: hangjából lesz-e értelmes szó.

— Mit keres itt?

Taffaire betette maga mögött az ajtót.

— Magát, Annemarie. — mondta csendesen. — El kell jönnie velem valahová.

A leány felemelte a fejét. Hangjába már visszatért a régi biztonság.

— Pár órával ezelőtt még azt mondta, hogy hivatalos minőségben semmi köze hozzám.

— Hivatalos minőségben most sincs. Valaki azonban hivatja. Az a valaki, akit hosszú hetek óta keres. Gisela Parchais.

— Mit mond?

Annemarie Arnoult hangja nem szó volt, hanem sikoltás. Szempillantás alatt a férfi mellett termett és szilaj erővel ragadta meg a karját.

— Hol van? Vigyen hozzá . . . azonnal.

De Taffaire nem mozdult.

— Várjon még. — háritotta el a sietséget. — Valamit akarok mondani. Gisela Parchais várja magát de csak azért, hogy utoljára életében beszélhessen magával. Kérem, legyen jó és megbocsájtó hozzá. Bármilyen történt is, akármennyi keserőséget okozott magának, tudnia kell, hogy nyugalmas éveit is neki köszönheti.

— Miért mondja ezt? Ember, beszéljen!

Taffaire vállat vont.

— Körülbelül mind a ketten tudjuk ugyanazt. Én azonban azt is tudom, hogy Gisela Parchais magáért áldozta fel az életét. Nem most, hanem hosszú esztendőök óta a nap minden órájában. Sok hálával tartozik neki.

— Az Istenért, menjünk.

— Még nem. Még valamit. Ne felejtse el Annemarie, amit pár órával ezelőtt mondtam. Mint rendőr, régen abbahagytam volna ezt az ügyet. Engem maga érdekel. Maga és senki

más. Mielőtt ide indultam volna, beadtam a lemondásomat. És most csak azt szeretném kérni, engedje meg, hogy az elkövetkező nehéz órákban maga mellett állhassak.

Karonfogta a leányt és végigsietett vele a nyikorgó padozattal fedett folyosón.

TIZEDIK FEJEZET

Gisela Parchais beszél.

Egyikük sem emlékezett rá, hogy az autó milyen útvonalon érte el a Szajna partot s arra sem, hogy később mint bukdácsoltak végig a macskafejű kövekkel kirakott sikátorokon. Taffaire aggódva taszította be a félszer ajtaját, abban a biztos tudatban, hogy a rozzant szalmazsákon részeg sebesült helyett, néma halottal találkoznak. Az apró helyiség azonban tisztára söpörve tárult eléjük, a pálinkásüveg eltűnt s Gisela Parchais viaszfehéren, de hátrasimított hajjal és egyenes tartással nézett rájuk a vaságy széléről.

Taffaire az első pillanatban látta, hogy

minden erejének megfeszítésével tartja magát. A zsebkendő, amit a kezében szorongatott, tele volt álvadt vérrel s a ziháló lélegzés is elárulta, hogy Gisela Parchais hamarosan átlép abba a birodalomba, ahol az örök bíró ítélkezik.

A nő szeme hipnotizáltan meredt Annemariere.

— Annemarie . . . Hát eljöttél?

— Anyám . . .

Az ágy mellé roskadt s két karjával átfogta a szalmasárga hajú asszonyt. A vértelen kezek azonban hideg és energikus mozdulattal eltasztották.

— Ne szólíts így. Nem vagyok az édes anyád!

— Tessék?

A két kérdés szinte ugyanabban a pillanatban csattant el Annemarie és Taffaire ajkáról. A nő ajkán furcsa és groteszk mosolygás jelent meg.

— Jól hallották. Gisela Parchais a nevem, de nem vagyok az anyád, Annemarie.

A felügyelő közelebb lépett. Torkát olyan indulat szorongatta, hogy alig tudott magából értelmes hangot kiperéselni.

— Ne beszéljen bolondokat. Láttam a bejelentőlapját.

Gisela Parchais mosolygott. Ajkának mozdulatánál keskeny vércsík jelent meg a szája szélén.

— A hivatalos adatok mindig pontosak. — tördelte alig hallhatóan. — Gisela Parchais a nevem és Annemarie anyját is ugyanígy hívták. Unokanővérek voltunk, két fivérnek hasonló-nevű lánya. Én Párisban születtem, a másik Gisela Parchais Bordeauxban.

— Ugyanott, ahol Anniemarie is?

— Ott, — bólintott a nő. — Engem korán elkapott az éjszaka, a Montmartre, a csillogás, a könnyű és aljas élet. A másik Gisela Parchais Bordeauxban nőtt fel, ott ment férjhez és ott született a gyermeke is, Annemarie.

A leány keze lecsúszott az ágyról. Amint térdein ült levegőbe dermedt, fehér és törékeny kezeivel olyan volt, mint egy márványba faragott Pieta-szobor.

— Akkor hát . . .

A nő türelmetlenül intett.

— Előbb hagyjatok beszélni, kevés az időm. Golyó van a bordáim között s érzem, hogy az erő percről-percre elhagy. A te apád, Annemarie, Bordeauxban volt bórdíszműves. Egyszerű iparosember volt, de tisztességes munkával is vagyont kuporgatott össze. Mikor meg-

halt, te másfél éves lehettél. Édesanyád akkor pénzzé tette a házat és veled együtt Párisba jött. Egyetlen rokona voltam, hozzám szálltak, hiszen anyád nem is sejtette, milyen életet élek.

— Borzasztó . . .

— A borzasztó csak azután következett. Én akkoriban egy férfivel éltem együtt, akinek a neve nem fontos. Csirkefogó volt, egy, a párisi apacsok közül, de szerettem. Ez az ember szemet vetett anyádra, főként pedig a pénzére, amit magával hozott. Lehet, hogy mindkettőjüket sikerült volna elvennie tőlem, ha anyád időközben meg nem betegszik és a Saint Lazaire kórházban el nem pusztul.

— Hát meghalt.

— Meghalt. Halotti levele és minden más irata itt van a fejem alatt, később kivethetitek. Engem furdalt a lelkiismeret. Önmagamot okoltam anyád haláláért és úgy éreztem, hogy tartozásomat veled szemben kell letörlesztenem, Anne-marie. A pénzt, amit anyádnál találtunk, összesen harmincötezer frankot, tőkésítve bankba tettem, azzal, hogy kamatait minden hónapban a te neveltetési költségeidre fordítsák. Így kerültél intézetbe s így növekedtél fel. Ha néha kevésnek bizonyult a kamat, a magaméból pótol-

tam. Volt miből, hiszen könnyen kerestem a pénzt.

Annemarie ismét a nő karjai felé nyult.

— De miért nem jelentkeztl? Miért nem jelentkeztl soha?

— Mert nem akartam. Nem akartam, hogy tudd, ki örködik fölötled, ki figyel távolról minden lépésedet. Csak akkor éreztem, hogy baj van, amikor legutóbb megbetegedtem és nem tudtam a pénz átutalása iránt intézkedni. Te akkor kutatni kezdtél utánam és sikerült egyet-mást megsejtened. Azóta egyetlen nyugodt pillanatom sem volt. Láttam, hogy Jean Jullain karmai közé kerültél, hogy pénzedet tervszerűen zsákmányolja el tőled az alvilág és nem tehettem semmit. Csak akkor avatkoztam bele a sorsodba, amikor már a szakadék széléről kellett, hogy visszarántsalak.

— Mit tettél? Mond mit tettél miattam?

— Csak azt, amit Jullain már régen megérdemelt. Ne hidd, hogy áldozat volt. Az olyan nőnek, aki a Montmartre-on töltötte minden éjszakáját, öröm a halál.

Taffaire megmozdult.

— Kórházba szállítatom. Az orvosok megtudják menteni.

Csend támadt a szobában. A nő arcán torz

és idegenszerű fintor rándult végig. Mondani akart valamit, ajka mozdulatára azonban vér buggyant ki a száján és erőtlenül hátrahanyatlott.

Annemarie felsikoltva hajolt föléje, Taffaire azonban gyengéd erőszakkal eltávolította.

— Menjen ki, Annemarie, ez nem magának való látvány.

És zsebkendőjével letörölte Gisela Parchais homlokáról a halálverítéket.

A Cimeterie-ben virágoztak az orgonák. A sírok emlékkövei szikrázva ragyogtak a késői napfényben s az utakon bokáig ért a zörgő avar.

Annemarie megmozdult a frissen hantolt sírdomb előtt.

— Szörnyű ez — simított végig a homlokán — azzal a tudattal élni, hogy valaki feláldozta magát értem.

Taffaire csendesen csóválta a fejét.

— Gisela Parchais nem hozott áldozatot, Annemarie. Amit tett, sokkal több volt az áldozatnál és sokkal kevesebb. Emberi kötelesség volt. A maga elrontott élete árán, megmentett egy másik életet, a jövőnek és a boldogságnak.

Alkonyodott.

A Cimenterie vastag kőfala mögött éppen lebukott a nap s a Bois de Boulogne felől hűvös szél kerekedett. Az úton néhány egyenruhás őr haladt végig s félreérthetetlen tekintettel bámulta meg a késői látogatókat.

Taffaire megérintette a leány karját.

— Későre jár, jöjjön, Annemarie. Itt már nincs keresnivalónk s én megigértem a főnökömnek, hogy elviszem hozzá bemutatni a menyasszonyomat.

Annemarie lehajtotta a fejét.

Karonfogva indultak el a hulló platánlevelek alatt a Cimenterie széles és sudáregyenes útján a kapu, a jövő és a boldogság felé.

Vége.

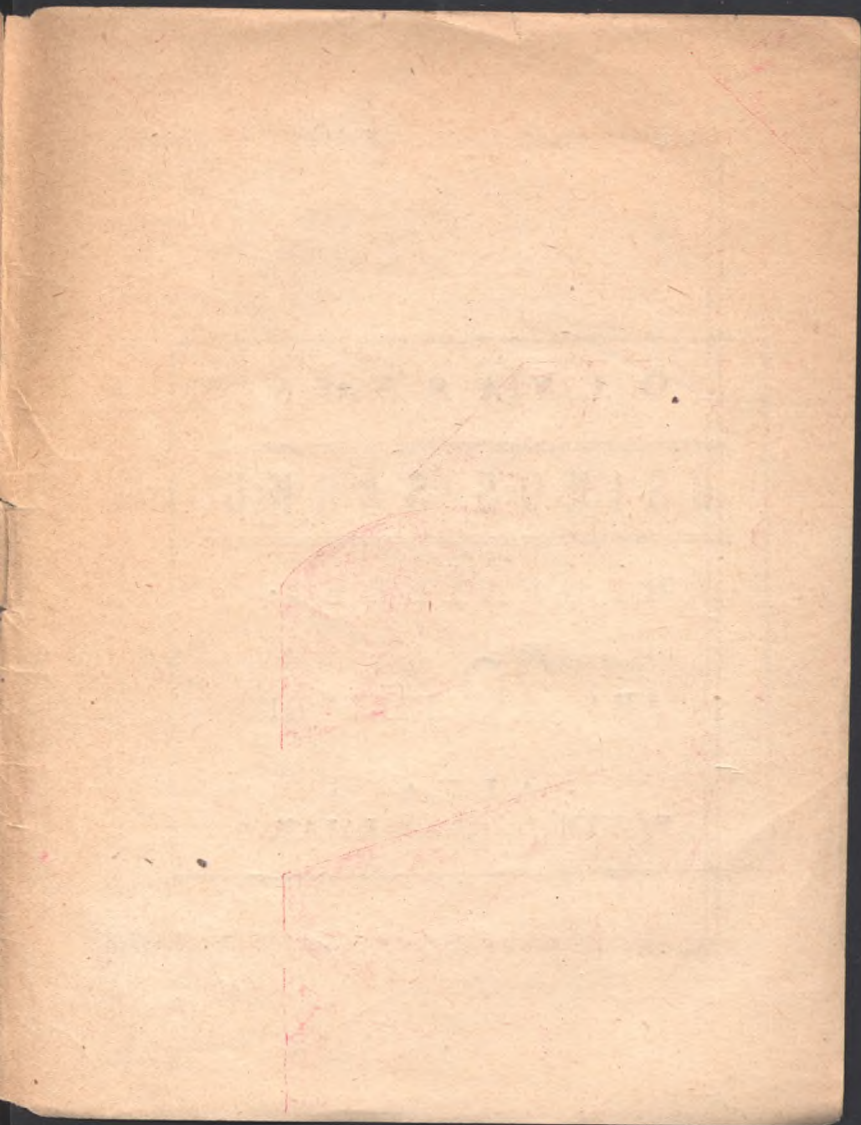
OLVASSON

**„CSIKOS
SARKÚ”**

regényeket.

Minden füzet egy kis irodalmi
remekmű.

ÁRA 20 FILLÉR.

O L V A S S O N

„CSIKOS SARKU“

R E G É N Y E K E T :

ÁRA 20 FILLÉR!

**A L F A
KÖNYVKIADÓ VÁLLALAT.**